

VEU CATALANA

LLIBERTAT JUSTÍCIA SOCIAL * FEDERACIO EUROPEA

Any IV

Mèxic, D. F., 15 Gener 1961

Núm. 31

Una nova esperança

HAN transcorregut gairebé vint-i-dos anys d'ençà que les tropes espanyoles, rifenyes, alemanyes i italianes van ocupar Catalunya i que una gran massa de combatents de la República i de la població civil va començar un dels èxodes més extraordinaris de la història moderna.

Gairebé fa un quart de segle des de la iniciació de la sublevació militar, recolzada per totes les forces retrògrades de la Península i generosament nodrida pels règims de Hitler i Mussolini, i encara que hem anat posant anys i molts han desaparegut per sempre, no arribem a tenir una noció exacta del llarg temps transcorregut.

Quin és el fenomen que ens ha permès de veure passar els anys com una exhalació? Quin és el miracle que ens fa parlar de vint o vint-i-cinc anys enrera com si fos ahir mateix que hagués ocorregut la catàstrofe que va sotmetre la nostra Pàtria als bàrbars de ponent? És evident que allò que ens ha sostingut tan de temps és la nostra fe immutable, la nostra esperança indestructible que un dia serà restablerta la dignitat humana a casa nostra; que no és possible que les tenebres que cobreixen Catalunya durin per sempre i que el nostre poble trobarà tard o d'hora el camí de la seva llibertat definitiva.

A mida que ha anat transcorrent el nostre exili s'han anat produint determinats fets que han estat com fites que obrien nous horitzons. Fins ara, malauradament, cada fita ha estat una nova decepció, però també cada decepció s'ha convertit en un nou estimul per a seguir esperant.

La primera vegada que va ésser posat a prova el nostre poder de recuperació moral fou amb motiu de la segona guerra mundial, quan la desfeta de França. Erem pocs aquells qui abans de l'ofensiva nazi del maig del 1940 no creïem sincerament en la victòria dels aliats i que aquella victòria havia de representar automàticament l'ensulciada del règim de Franco. El cop va ésser terrible perquè vèiem esfumar-se allò que havia estat la nostra més cara esperança.

L'entrada dels Estats Units a la guerra i la resistència d'Anglaterra van

ACABEM de llegir l'editorial del darrer número de Pont Blau, la magnífica revista literària que tan encertadament dirigeix Vicenç Riera Llorca, i no volem deixar de recollir el comentari que fa sobre un dels temes que més recels ha creat entre els catalans de l'exili i els de l'interior.

Nosaltres creiem que tant els que resideixen a Catalunya com els catalans expatriats, tots tenim dret, i no solament el dret sinó l'obligació, d'ocupar-nos activament del futur de la nostra pàtria, i cadascú ho ha de fer d'acord amb les seves possibilitats. Les limitacions que imposa la repressió cruel de l'Estat policíac a l'interior, no permeten manifestacions externes i les activitats polítiques estan confinades a la clandestinitat. A l'exili la situació és diferent, especialment als països com Mèxic on gaudim d'absoluta llibertat d'associació i d'expressió.

Dos climes tan diferents creen lògicament estats d'ànim diversos. Des de fora de Catalunya no podem demanar als de dins que posin en perill la seva vida o la seva llibertat mentre nosaltres ho observem com espectadors. Hem de deixar necessàriament que ells facin allò que puguin i quan puguin i des de l'exili hem de donar-los tot el suport material i moral que estigui al nostre abast. Ara bé, al nostre entendre, això no vol dir que des del món lliure haguem de seguir la mateixa política de prudència i de moderació, que no estaria justificada i podria ésser mal interpretada.

La nostra missió és una altra. Als de fora ens incumbeix divulgar el fet nacional de Catalunya, amb claredat, sense eufemismes ni preteses habilitats polítiques.

Finalment només volem afirmar una cosa. En la Catalunya de demà caldrà que hi siguem tots, els de dins i els de fora, sense més discriminació que la de la conducta de cadascú, i l'única exclusivitat que caldrà exigir serà la del sentiment nacional.

refermar altre cop les nostres il·lusions per a un final favorable de la conflagració amb el restabliment de la democràcia a tot Europa, i per tant, també a l'altre costat dels Pirineus. El desembarc a Normandia i posteriorment la reconquesta de França ens feien veure molt a la vora la realització del nostre somni. Però una vegada més la decepció va ésser terrible i la llibertat es va girar d'esquena.

S'acabà la guerra i semblava que les nostres possibilitats s'allunyaven indefinidament. De cop i volta ens va semblar que tot no estava perdut encara. L'Organització de les Nacions Unides s'estrenava a San Francisco i aprovava uns principis que vam llegir embadalits. El cor se'ns eixamplava pensant que un cop la nova Societat de Nacions posés a la pràctica els seus principis i els fes complir arreu del món la nostra causa estava guanyada, sense violència, per via jurídica, amb la implantació de noves normes de Dret Internacional. Però no trigà gaire a caure'ns l'ànima als peus una altra vegada. L'Organisme que defensa els drets de l'Home, la llibertat de pensament, d'expressió, l'autodetermi-

nació dels pobles i el respecte a tots els idiomes, religions i races, acceptava en el seu si l'Espanya de Franco, amb tots els honors. Aquesta vegada sí que ens pensàvem que ja no ens referíem i que renunciàvem definitivament a tots els somnis.

Sembla, malgrat tot, que la nostra capacitat de recuperació és superior a allò que nosaltres mateixos ens pensem, i després de tantes sotragades i d'haver estat maltractats per tothom, encara no ens donem per vençuts i tornem a estar esperançats, tant o més que mai.

Aquesta vegada és un fet polític aparentment local però que indubtablement ha de tenir una transcendència internacional. I, l'expectació no és solament nostra, sinó també de països més importants que el nostre. Aquesta nova claror d'alba en el nostre llarg peregrinar d'exiliats és l'elecció d'un nou President als Estats Units: John F. Kennedy, demòcrata, i hereu del pensament de Franklin D. Roosevelt.

¿Haurà acabat, per fi, la nostra llarga sèrie de decepcions?

Ciutat de Mèxic.

ARTUR COSTA

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

L'ACCIO INTERNACIONAL DEL C.N.C.

A la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides:

Una de les nacions més interessades en el projecte de reglamentació internacional del dret d'autodeterminació és la nació catalana.

El poble català fa dos segles i mig que viu sotmès al domini absolut de l'Estat centralista espanyol. Al llarg de la seva història, el poble català ha patit nombroses repressions sagnants i ha vist caure sota el piquet d'execució de les forces armades espanyoles un nombre considerable de digníssims ciutadans acusats del *delicte* d'ésser bons patriotes catalans i demòcrates exemplars.

Tots els intents fets per aconseguir el reconeixement de la personalitat nacional catalana i del seu dret a l'autodeterminació, s'han trobat amb la negativa sistemàtica del governants monàrquics i republicans espanyols.

Durant la monarquia d'Alfons XIIIè, l'any 1919, la Mancomunitat de Catalunya va convocar una Assemblea de Municipis catalans per a sotmetre a la seva aprovació un projecte d'Estatut d'Autonomia que era la mínima expressió de la voluntat catalana i que contenia les més insignificants reivindicacions nacionals del nostre poble. Els acords d'aquella Assemblea Municipal foren totalment favorables al projecte i dels 1.082 Ajuntaments catalans només 30 van deixar de manifestar la seva adhesió. A desgrat d'aquest resultat, el règim monàrquic espanyol va rebutjar aquell Estatut i després d'un període d'agitació política, fou implantada a tot el territori de l'Estat espanyol la Dictadura del General Miguel Primo de Rivera (13 de setembre del 1923), especialment establerta contra Catalunya i els catalans. Immediatament, fou prohibida l'ensenyança de la llengua catalana a tots els centres docents de Catalunya i al cap de pocs mesos era dissolta la Mancomunitat, tornant el territori català a la divisió provincial espanyola i centralista.

Enderrocada la monarquia borbònica, com a conseqüència de les eleccions municipals del 12 d'abril del 1931, i impossibilitada la subsistència de la República Catalana, proclamada per l'Honorable Ciutadà Francesc Macià, que tenia la intenció de promoure una estructura confederal peninsular, lliurement pactada, es van establir des de Madrid i pel govern provisional de la República Espanyola, les normes per les quals Catalunya expressaria en un plebiscit quina era

la seva voluntat autònoma. El cens de votants de la Catalunya del 1931 era de 792.587; van votar el projecte d'Estatut elaborat per la Diputació Provisional de Catalunya, tots els Ajuntaments catalans i un total de ciutadans de 592.691; 3.276 van votar en contra i 1.105 van votar en blanc. A desgrat d'aquest resultat, el projecte d'Estatut català fou deixat de banda per les Corts Constituents espanyoles, es va aprovar un Estatut d'Autonomia que no recollia gairebé res de la voluntat catalana, tan clarament expressada, i fou imposat sense tornar a consultar el nostre poble que havia elaborat i votat el seu Estatut seguint al peu de la lletra les disposicions dictades pel propi govern provisional de la República Espanyola. I la segona

República va tornar a ésser centralista i el règim autònic català sempre estigué a mercè de la voluntat forastera. El 1934, fou suspesa la Generalitat de Catalunya, organisme representatiu del règim autònic, i l'aixecament monàrquico-militar, amb la invasió del territori català, va acabar amb aquella autonomia, iniciant-se un període de repressió que va culminar amb el segrestament, en terres franceses, i l'afusellament a Barcelona del President de Catalunya, l'Honorable Ciutadà Lluís Companys i Jover, el dia 15 d'octubre del 1940.

Les doloroses experiències del poble català durant la Monarquia i durant la República espanyola de l'època contemporània, fan que el Consell Nacional Català declari davant la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides:

1) Que s'adhereix a l'article primer i accepta bona part de l'articulat general del Projecte de Conveni Internacional sobre el Dret d'Autodeterminació de Pobles y Nacions posat a informació pública; 2) Que tenint en consideració les pròpies experiències viscudes, siguin fetes les següents esmenes a l'esmentat Projecte per a una millor garantia del respecte degut a la voluntat de les nacions i pobles afectats pel Conveni:

a) Els problemes nacionalitaris i colonials no seran considerats com a simples problemes d'ordre interior de l'Estat que avui dia els representa, sinó que seran posats, tots, sense excepció, sota l'arbitratge de les Nacions Unides a través de la Comissió de Drets Humans; b) Després d'escoltades les veus de les parts interessades en cada conflicte, s'organitzaran unes eleccions constituents o un plebiscit sota el control exclusiu de les Nacions Unides i sense la més mínima intervenció de l'Estat que s'atribueix la representació dels pobles i nacions que reivindiquen el seu dret d'autodeterminació; c) El resultat de les eleccions o plebiscit serà proclamat per les Nacions Unides i la pròpia ONU vetllarà pel respecte a la personalitat nacional i a la voluntat popular, lliurement expressada, garantint l'exercici del dret a establir el propi règim interior i les relacions amb els altres pobles veïns, continentals o mundials, a base de l'absoluta igualtat de condicions per a qualsevol mena de pacte.

CONSELL NACIONAL CATALÀ

MIGUEL FERRER,

Secretari general

Comunicació i Hemeroteca General

CEDOC

COL·LECCIÓ

ESTUDIS I DOCUMENTS

Publicats:

1. COMENTARIS AL PROBLEMA DEL PODER

per

ANTONI PETRI

2. L'EXPERIÈNCIA DE L'ESTATUT DE CATALUNYA DEL 1932

Segona edició

per

ANTUR COSTA

En premsa:

3. ENRIC PRAT DE LA RIBA I L'ASSEMBLEA DE PARLAMENTARIS DEL 1917

per

MIGUEL FERRER

4. LA REORGANITZACIÓ DE LA INDÚSTRIA COTONERA CATALANA

per

JOAN CARRERES PALET

Cada fascicle \$ 2.00 M/Mexicana

EDICIONS LIMITADES

Vol. 8

SENSE PARAULES

poemes

de

JOSEP RIBERA I SALVANS

Prefaci de Pere Calders

Dibuix d'Artis-Gener

\$ 15.00

CLUB DEL LLIBRE CATALÀ

Ap. Postal 8620

México, D. F.

CATALUNYA A L'HORA ACTUAL

SEMBLA ésser que l'hora actual és greu. Deixem de banda l'opinió personal de cadascú de nosaltres i atenem-nos exclusivament al sentir de l'opinió mundial. La guerra és més que possible; és menys que segura; és probable. Sovint és una espurna la que encén el foc.

La denominada *coexistència*, proclamada i defensada pels dos grans, no exclou la lluita que se'n diu pacífica en els camps ideològic, econòmic, social o polític; i posades les coses en aquest terreny, amb plena potència bèlica en els dos pols en què està dividit el món, passar de la pau a la guerra no és gens difícil. Els incidents, provocats o no, s'estan multiplicant de manera esfereïdora. El clàssic concepte d'agressió ha canviat; i d'agressions se'n cometien cada dia. La guerra pot arribar en el moment en què un dels grans la cregui oportuna.

Quina és la posició de Catalunya enfront del problema? Seguirà, com fins ara, dormida, la qual cosa implica renunciar al lliure albir i no actuar per compte propi en una hora tan greu, de tanta transcendència com és l'actual, en la qual es debaten, no ja l'hegemonia de dos o tres o quatre dels grans, que això no tindria massa importància, ja que l'hegemonia no sempre descansa en valors superiors i és més aviat aleatòria que justificada, sinó que es debat el futur de tots els pobles en l'ordre moral i cultural? Què ha de fer Catalunya si ve la guerra? No és aquest el moment que Catalunya assenti uns nous principis de vida procurant integrar-se al món internacional o bé continuarà enganxada al destí de l'Espanya tronada i caduca? Seguiran els catalans eternament plantats en la cruïlla, sense decidir-se, com l'ase de Buridan?

Es evident que les grans catàstrofes, en sacsejar les estructures del món, especialment les polítiques, més fulminants i ostensibles, creen circumstàncies històriques propícies per a solucionar problemes normalment insolubles però que el fenomen de la subversió de valors, com és en el nostre cas la guerra, els fa realitzables. Pensem, només dins l'ordre internacional que ens ocupa, en l'alliberament d'Irlanda i de les nacions que formaven l'Imperi Austro-Húngar l'any 1918, aprofitant la commoció de la Primera Guerra Mundial, i en el brollador de Nacions-Estats a l'Àfrica, com a conseqüència ineludible de la Segona.

Catalunya, nació irredempta, disconforme amb la situació política de sotmissió a un poder aliè, menyspreada, explotada i dominada per Espanya,

no pot permanèixer indiferent ni quieta en aquestes hores que viu la humanitat; hores que obliguen a decidir-se a cercar la solució possible al seu problema nacional amb promissora esperança de poder-lo resoldre.

He dit repetidament, i contràriament al parer ben extès, que el problema de Catalunya es resoldrà, únicament, per via internacional. Catalunya ha tingut avinenteses favorables per al seu alliberament; però el mite de l'espanyolisme l'ha dominada, com l'han dominada, de fet, les tropes i la policia espanyoles, i, encara, uns demòcrates (?) espanyols que no li reconeixen el dret d'autodeterminació.

Si Catalunya ha presentat als Organismes Internacionals les seves queixes contra Espanya, si ha presentat documents denunciant transgressions d'Espanya, que l'afecten, als acords de les Nacions Unides, a la Comissió de Drets Humans i a l'Organització del Treball demanant que sigui nomenada una comissió d'enquesta per tal de comprovar les denúncies; si Catalunya ha presentat en múltiples ocasions memorials de greuges contra Espanya usant els mitjans que li permet la legalitat espanyola a la qual està supeditada; si tot ha estat inútil, Catalunya no pot deixar de formar al costat de les Unitats afins del món en lluita si, malauradament, ve la guerra en la qual, vulgui o no vulgui, li serà forçós entrar.

No es tracta de lucrar amb la desgràcia; no es tracta d'endevinar qui serà el vencedor i esperar, ajudant-lo, que ens resolgui els nostres problemes. Es tracta del deure moral de participar en el dolor de la humanitat; es tracta de fer prevaler la Justícia humana; es tracta d'adoptar l'actitud pròpia de la personalitat de Catalunya en vistes a les finalitats de la lluita.

Es evident que Catalunya i Espanya no s'entenen. Es evident que els ideals i els interessos són i seran contraposats. Tinguem present que l'Espanya actual serà beligerant i fora llastimós que els catalans, que, oficialment, són espanyols, fessin de sipais o de carn de canó i fossin obligats a formar part de les forces que defensarien els interessos que no són els seus. És més que probable que Catalunya i Espanya es trobin en bàndols contraris de la barricada. Amb Espanya o sense Espanya, Catalunya ha de fer la seva via.

No tornem a subestimar i desaprofitar unes oportunitats que se'ns presentin. Els catalans han d'anar a defensar el que ells vulguin, el que ells

estimin. És possible que Catalunya trobi aleshores el que en justícia es mereix, el que no ha trobat per ara en l'òrbita del Dret Internacional i en els organismes de justícia internacional, impotents per motius que no és aquest el moment d'escatir. I si existeixen forces superiors que entorpeixen la Justícia, si el Dret Internacional no té l'eficàcia que tots voldríem, malgrat l'evident bona fe dels organismes oficials encarregats de promulgar-lo i d'imposar-lo, Catalunya ha de persistir en el camí iniciat perquè està convençuda que té la raó i que li serà reconeguda un dia o altre.

Catalunya, assenyada i pacífica, prefereix un arranjament entre homes de bona voluntat; però obligada a la guerra, s'ha de situar en el bàndol on trobi la manera d'assolir la seva llibertat; és a dir, on sigui el seu deure, on li plagui, on li convingui.

Es, doncs, aquest el moment precis per a meditar serenament, encara, sobre un fenomen en el qual li serà forçós d'intervenir. Cal que no agafi els catalans desprevinguts, com ha vingut succeint. Cal conèixer l'opinió de la nostra gent, de les seleccions, de la massa; saber on som i què farem. És forçós que Catalunya tingui una doctrina i una orientació polítiques a l'hora de la tria, si s'hi veu forçada, que la situï en el bloc més afí; blocs que avui són uns i demà seran uns altres. L'important és que Catalunya pensi i actuï per compte propi. Cal que els catalans siguin informats i formats; que aquells a qui correspon opinar opinin i els que hagin de dirigir comencin a senyalar doctrina i acció. Cal situar-se; no es pot confiar en la providència; no s'ha d'esperar l'home providencial; ja hem vist els resultats que ha donat a casa nostra el Capdill espanyol, redemptor d'Espanya. Tampoc no és lícit de viure amb l'angúnia constant del que passarà demà, per important que sigui el que ens arribi de la vida internacional (escrivim aquest article l'endemà de les eleccions presidencials dels Estats Units d'Amèrica).

Es urgent que els catalans vagin pensant que no és correcte donar la culpa als altres dels mals que els arriben i sofreixen.

Al poble català correspon de decidir sobre el seu futur.

Les hores actuals són greus. Si les guerres són sempre repugnants i condemnables, almenys que els ideals pels quals es lluita no ho siguin.

UAB
ANTONI PEYRI
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Ciutat de Mèxic.

DOCUMENTS DE L'INTERIOR DE CATALUNYA

I

HOMENATGE A MANUEL CARRASCO
I FORMIGUERA

CIRCULA per tot Catalunya un full clandestí d'homenatge a Manuel Carrasco i Formiguera, afusellat pel franquisme, a Burgos, el 9 d'abril del 1938, després de segrestar-lo del vaixell que el portava del País Basc a Catalunya, en funcions de Representant o Ambaixador extraordinari de la Generalitat prop del Govern d'Euzkadi.

Després de fer un breu resum del pensament polític del que fou un dels màxims dirigents de la democràcia cristiana nacional catalana, el full clandestí diu:

«La seva vida: en el nostre Carrasco i Formiguera, pioner de la democràcia d'inspiració cristiana a Catalunya, precursor de la Resistència Europea, l'amor a Catalunya i l'amor a la Llibertat es fonien en un sol ideal.

La voluntat patriòtica de Manuel Carrasco era com una roca de granit; el seu cor era per a Catalunya com una formal crepitant. Per això, tota la seva actuació política, tant com per un pensament idealista, estava dirigida per un abrandament de la fe, per una vera motivació missional. Vers allí on creia que el portava el deure, allí era Carrasco, vianant impertorbable, indiferent al risc, insensible al perill.

La seva mort: la seva mort és un clam precursor contra el totalitarisme i una contribució tangible a l'esperança d'un esdevenidor lliure i democràtic per a la nostra Pàtria.

Les noves generacions saben que la seva mort, digna i entera com la seva vida, és una llavor llançada al solc de l'esdevenidor de Catalunya; llavor escollida, fecunda, destinada a desplegar-se llargament en esplets d'exemplaritat i de rememoració.

Els autors d'aquesta mort han de saber, que l'acta veritable de defunció serà gravada en el monument, la primera pedra del qual ha posat ja Catalunya en l'indret on tots els catalans, sense distinció, han vingut a retre a Carrasco-Formiguera l'homenatge imperible de la Pàtria i de la Civilització.

La vigília de la seva mort, escriu: «No m'espanta aquesta mort. Crec que és l'acabament digne de la meua vida i la prefeixo, així, a qualsevol altra».

A Burgos, com en gran part d'Europa, onejava en aquell moment la svástica.

Fidels al seu testimoniatge: Hem proclamat i encarnat sempre el seu ideal, en plena tragèdia de Catalunya. Reafirmem novament la nostra confiança en l'esdevenidor d'una Catalunya lliure i democràtica, fidel a l'esperit federalista i a la seva vocació europea. I acollim l'exigència de la joventut que diu:

NO a qualsevol política d'abandonament vers el règim totalitari opressor del nostre poble.

NO a qualsevol mística totalitària del líder o del Partit Unic.

NO a l'explotació de l'home per l'home i a l'economia del profit.

NO al retorn a l'escena política dels homes que perden el cap en moments decisius de la nostra història.

I caben amb aquesta crida:

«Ens adrecem a tots els catalans que vulguin unir-se per tal de realitzar en comú aquesta gran tasca de justícia social i de recobriment de la nostra Pàtria».

2

DEFENSA DE L'IDIOMA CATALÀ

HA estat editat, clandestinament, i ha tingut una gran difusió, un petit fascicle de 14 pàgines amb un treball d'Enric Prat de la Riba sobre *La llengua*, el text íntegre del qual donem a continuació:

«Pregunta.—Quina és la llengua dels catalans?

Resposta.—El català, idioma il·lustrat per grans escriptors segles enrera i avui,

P. Es cert que alguns han motejat el català de dialecte?

R. Sí, uns per ignorància, d'altres per odi, i la majoria per totes dues coses alhora.

P. Però no addueixen cap raó per justificar-ho?

R. De raó, cap; només fan afirmacions ridícules que s'esvaeixen d'un buf. Per exemple, n'hi ha que motegen el català de dialecte perquè el consideren una corrupció del castellà.

P. I què ens ensenyen la filologia i la història sobre aquest punt?

R. Que el català és una de les llengües que resultaren de la diversificació del llatí parlat a les diferents províncies de l'Imperi romà: és, per tant, germà del provençal, del francès, de l'italià, del castellà, del portuguès; nasqué i es desenrotllà paral·lelament a ells, i àdhuc en alguns aspectes els passà davant: per exemple, fou la primera llengua romànica usada en la ciència filosòfica.

P. I els que diuen que el català és un dialecte perquè no és la llengua oficial de Catalunya, diuen res que s'ho valgui?

R. No, perquè no és la no-oficialitat ço que lleva als parlars la categoria d'idioma; si s'aplica aquest criteri al castellà, per exemple, resultaria que és idioma a Espanya i dialecte a Filipines, on ja no és la llengua oficial.

P. No diuen els castellans que el català és una llengua dura a l'orella i pobra?

R. Sí, i a força de repetir-ho, ho han fet creure a una part de catalans que s'han deixat seduir pel prestigi oficial del castellà. Però el valor d'una llengua ha de mesurar-se no per la seva faramalla, sinó per la seva precisió, la seva flexibilitat i la seva riquesa de matisos. I quins escriptors volem més musicals i més rics d'estil que Ramon Llull en la prosa i En Verdager en els seus cants?

P. Però és que realment hi ha llengües més dolces que d'altres?

R. Totes les llengües són dolces i belles per a qui les estima. Quan els castellans troben antipàtic el català, en rigor és perquè tenen antipatia als catalans que el parlen.

P. Quina conseqüència hem de treure d'això els catalans?

R. Que hem de parlar amb correcció i polidesa, si volem que la nostra llengua apareixi agradable i polida: d'una persona grollera tot és repulsiu, començant pel llenguatge.

P. Els espanyols que han imposat el castellà a Catalunya, donen alguna raó que hagi seduit molts catalans?

R. Sí, la de l'avantatge que significaria per a nosaltres de canviar el català per una llengua que parlen tants o quants milions de persones a Espanya i a Amèrica.

P. I és aquesta raó suficient?

R. No, la utilitat d'una llengua no es mesura pel nombre d'homages que la parlen, perquè en aquest cas el xinès seria preferible al castellà, sinó per la seva acceptació en

el comerç universal i en les relacions internacionals, per la bellesa de la seva literatura i la solidesa de les obres científiques que s'hi han escrit.

P. Així, doncs, hi ha llengües més útils per als catalans que el castellà?

R. I tant: per exemple, el francès, l'anglès i l'alemany. Sobretot en ciència, les obres de qualsevol ram escrites en espanyol tothom sap que són escassíssimes, i, encara, per torna, mediocres.

P. I com han agraït els espanyols l'esforç que els catalans han fet, durant tres segles, per escriure en castellà?

R. Dient-nos que ho fem molt malament i rient-se'n. Així, de Boscà, un barceloní que en el segle XVIè escriu versos castellans que renovaren la poesia castellana, deia Herrera que se li veia que manjava una llengua que li era estranya; y en el segle passat Valera deia que més s'estimava llegir Balmes traduït al francès que no pas en l'horrible castellà que havia escrit amb tota la bona fe.

P. Es cert, com han dit alguns, que la llengua catalana sols és apta per a la literatura?

R. No. Fou com ja he dit, la primera llengua neo-llatina que s'usà en la ciència filosòfica; té una rica i completa terminologia jurídica, que la fa adequada per als estudis del Dret; les lleis de mar, acceptades per molts de pobles, estaven escrites en català; en català deliberaren, mentre visqueren, les Corts Catalanes; i en català es dirigiren en les Corts de la Confederació catalano-aragonesa aquell enfilall de reis il·lustres, quan la Corona d'Aragó era la primera potència del Mediterrani. La seva aptesa per a la vida política és, doncs, innegable; així, en aquests darrers anys, només perquè els catalans havien volgut, el català havia tornat a ésser usat en les corporacions públiques de la nostra terra.

P. I quant a les ciències modernes?

R. Tots els idiomes han manllevat llur terminologia científica al grec i al llatí, i, per tant, al grec i al llatí la manlleua la llengua catalana. També d'uns quants anys ençà els savis catalans usen el català en llurs escrits, i el català és la llengua de publicacions i acadèmies científiques que han establert sense dificultats un intercanvi amb el món culte.

P. Què deduirem, en resum, de tot això?

R. Que per difondre la nostra llengua cal usar-la en tot allò que signifiqui en si difusió: en el comerç, en la literatura, en la ciència, en tota la complexitat de la vida privada i pública. Si el que oferim al món en català és bo, el món ho acceptarà en català. Lluitem perquè el català sigui la llengua única dins la nostra terra; fem com tots els pobles, que en la independència i la plenitud de la llengua han vist el senyal més inequívoc de la independència i la plenitud de llur esperit nacional; i meditem la gran lliçó de la nostra història: que en català fórem molt i tornarem a ésser alguna cosa, però en castellà no hem estat mai res.

Els deu manaments de la llengua catalana: I. Estima la teva llengua catalana per sobre totes les altres. II. No l'enlletgeixis amb fletomies i amb expressions grolleres. III. Esforça't a parlar-la i escriure-la bellament, estudiant-ne la gramàtica i el diccionari i llegint-ne els bons autors. IV. Sigui la primera llengua que ensenyis als teus fills. V. Sigui la llengua en què preguis a Déu. VI. Sigui la llengua en què escriguis les teves cartes, les teves notes, els teus comptes. VII. Sigui la llengua de totes les coses de la teva professió, del teu comerç, del teu ofici. VIII. Sigui la llengua que facis valer en les teves relacions i en tots els teus actes, en privat i en públic. IX. Afavoreix l'escola, el llibre, el diari i el teatre català. X. Ten per tot arreu on vagis

l'orgull de la teva llengua catalana, perquè ella t'acreditarà d'ésser un home que té una pàtria pròpia».

3

TRES GRANS PROBLEMES

CARLOS Santamaría, secretari internacional de l'organització *Pax Christi*, ha publicat un article sobre la situació política i social del règim franquista a la revista que l'organització edita a París. D'aquest article se'n ha fet una versió en català i ha estat editada claudesment i repartida per tot Catalunya. Heus ací uns quants fragments del que diu el dirigent d'aquell organisme catòlic:

«Des del punt de vista de la justícia social, s'ha de reconèixer que, en determinades regions espanyoles, la concepció gairebé feudal dels grans propietaris, l'estat d'ignorància, d'incultura, de servitud i de misèria en què viu una bona part del poble, és encara una realitat trágica. Els poderosos estan lluny de plantejar-se la qüestió de la reforma o repartiment de la terra, de l'elevació del nivell de la cultura i de la dignitat humana de la gent pobre. Si les exigències de la justícia i de l'amor en aquest aspecte no són realitzades amb una gran generositat, a Espanya sonarà l'hora en què una transformació econòmica i social serà operada per la força i aquesta força no tindrà res de cristià.

El problema de la forma, unitària o federalista de l'Estat, continua existint encara i fins i tot s'ha agreujat, perquè en l'actual situació el país està fortament centralitzat i no es reconeix cap personalitat, cap autonomia a les regions que l'han tinguda tradicionalment. Això planteja també en certes regions greus problemes morals que àdhuc afecten la clerecia. El Papa Joan XXIII ha citat precisament com una de les causes de malestar actual dels pobles, la negació dels drets lingüístics i ètnics de les minories.

Les relacions entre l'Església i l'Estat són reglamentades oficialment pel Concordat; però l'abast sociològic d'aquest document no és el mateix que el seu abast jurídic. Cal dir que mai el nombre d'anticlericals i d'ateus declarats no havia estat tan gran. Sobretot entre els universitaris joves, se'n troben molts que fan professió d'incredulitat. Els partidaris d'una separació entre l'Església i l'Estat em semblen cada vegada més nombrosos...

La falta absoluta de llibertat d'expressió, de premsa, d'associació, és evidentment una gran desgràcia per a un poble. En no permetre la crítica dels actes del govern, es fa pràcticament inexistent el control de l'administració pels ciutadans. En aquestes condicions, els grups de pressió són terriblement influents mentre les persones de les classes inferiors no tenen cap possibilitat efectiva de defensar llurs interessos...

4

SOLIDARITAT AMB ELS EMPRESONATS

UN petit full clandestí ha estat adreçat als catalans demanant uns mots de solidaritat a favor dels empresonats amb motiu de les festes de Cap D'Any. I es demana també als catalans de l'exterior que trametin una felicitació a tots els caiguts a través de la muller de Jordi Pujol: Marta Ferrussola. Rda. General Mitre, 96. Barcelona:

«Desitgem un bon Any Nou ple de confiança en la llavor del seu gest, a Jordi Pujol i a tots els com ell empresonats per la nostra dignitat col·lectiva. Moltes gràcies i que comptin amb el record més viu i la companyia més fraterna».

EL DECRET SOBRE L'ORGANITZACIÓ DE LA INDÚSTRIA COTONERA

EN el número 21 de *Veu Catalana*, corresponent al 15 de març del 1960, dedicàvem un comentari al Pla de Reorganització de la Indústria Tèxtil Cotonera projectat l'any anterior per un grup d'economistes i industrials, i anunciàvem un treball més extens que seria discutit en data propera en un Sessió de Taula Rodona. Les conclusions d'aquesta Sessió eren publicades en el número corresponent a maig-juny i en el moment d'escriure aquestes ratlles es troba a la impremta el conjunt del treball esmentat.

Ara ens arriba a les mans un decret del Govern espanyol de data 6 d'octubre, com a resultat d'aquell Pla presentat l'any passat pels industrials, en el qual, segons es diu, són recollides i reglamentades les suggerències que es feien.

Val la pena d'examinar fins a quin punt el govern franquista ha intentat de complir amb aquella tasca i com ho ha fet.

En el Pla de reorganització proposat pels industrials cotoners hi figuraven com a punts bàsics i fonamentals les conclusions següents: 1. Es demanava que el preu de la matèria prima (cotó) fos posat al mateix preu del mercat internacional i que les qualitats a l'abast de la indústria estiguessin d'acord amb les necessitats dels gèneres a fabricar. 2. Considerant que es troba treballant un gros percentatge de maquinària tèxtil antiquada, caldria substituir la maquinària vella per una de moderna, conservant el conjunt productiu de la totalitat (que es considerava que seria al voltant d'unes tres cinquenes parts), deixant al lliure albir de cada indústria el fer i disposar de les pròpies substitucions. 3. Calia intentar i encoratjar la formació de grans concentracions tèxtils amb un mínim de deu mil pucs en filatura i de 150 telers en teixits, per tal d'obtenir preus de cost més baixos. 4. Es demanava un règim de protecció per a les exportacions, en forma de certes franquícies, retorn d'impostos, etc. i facilitats de crèdit i transport. 5. De manera implícita es feia la insinuació que els elements oficials tinguessin una intervenció mínima en l'execució del Pla de Reorganització i els cabals necessaris per a portar-lo a cap es preveia que s'aconseguirien pels mitjans normals en qualsevol sistema capitalista, absolutament fora de tota intervenció oficial i fins i tot dels bancs més o menys oficials o oficiosos.

Examinant el decret que comentem, en allò que pot aplicar-se als

punts anteriors, ens cal fer remarcar les resolucions decretades que hi fan referència:

1. No es fa cap mena d'al·lusió al proveïment de cotó, la qual cosa fa suposar que seguiran mantenint-se els preus de la floca entre un 15 i un 20 per cent més alts que els preus internacionals i amb l'obligació de consumir les qualitats més aviat inferiors del cotó espanyol mentre n'hi hagi.

2. La major part de les disposicions del decret són dictades per a encarrilar la concessió dels crèdits necessaris destinats a la substitució de maquinària i fixar les exempcions de certs impostos als que vulguin acollir-se al decret. En aquests aspectes hi trobem una sèrie de disposicions que s'aparten totalment del Pla proposat i que val la pena de comentar: A. S'extén la possibilitat d'obtenir crèdits i divises als fabricants de maquinària tèxtil que amb patents pròpies o forasteres es dediquin a la construcció de maquinària moderna (art. 9); B. Es considera com a motiu suficient per a obtenir subsidis, crèdits i divises la incorporació o reforma d'elements per a millorar la maquinària existent (apartat B. de l'art. segon i paràgraf segon de l'art. 8). Aquesta disposició equival a dir el que en el curs dels 30 o 40 anys s'ha vingut entenent com a modernització arreu del món i que consistia en incorporar a les màquines velles certs elements mecànics que les feien quelcom més eficients. Avui aquesta concepció s'ha desterrat en absolut i cap veritable industrial no es proposaria de fer-ho ja que tècnicament, i, en l'actualitat, és insostenible; C. El maneig dels crèdits necessaris, la seva concessió, volum i condicions resten absolutament a mans del *Banco de Crédito Industrial* (entitat oficial) el qual podrà destinar-hi el percentatge que anualment li fixi el govern, però de cap manera sobrepassar-lo (art. 6). És cert que en l'art. 5 s'estableix que la Fundació Tèxtil Cotonera proposada en el Pla podrà emetre valors amb certes garanties i

característiques (renda fixa (?), capacitat per a formació de reserves, etc.) però la seva funció principal i taxativament fixada és la de poder donar l'aval als industrials per als crèdits que concedeixi el banc oficial. Els crèdits seran concedits per un termini màxim de deu anys i ja sabem el que pot significar, en diversos aspectes, la concessió de crèdits oficials. En l'art. 8 hi ha una disposició l'abast de la qual no acabem de veure clar. Diu, textualment: *En la concessión de los créditos que se establece en el art. 3 de este decreto, tendrán carácter preferente las empresas que destruyan la maquinaria o elementos sustituibles, paralelamente al montaje de los nuevos equipos y aquellas que substituyan maquinaria más anticuada...* Ja hem fet esment del que disposa el segon paràgraf de l'article sobre la modernització. Així, doncs, no serà condició essencial la destrucció de maquinària i només implicarà preferència? ¿Qui determinarà la maquinària més antiquada?

3. L'apartat D de l'art. segon diu que podran aspirar als auxilis i beneficis que fixa el decret, les concentracions d'empreses o instal·lacions que s'integrin mitjançant l'agrupament dels seus elements productius o comercials. No comprenem la finalitat d'aquesta disposició però si tenim en compte que un dels cors més destructors de la indústria tèxtil és la concentració comercial de determinat tipus (el trust governat per Muñoz i Cia. era d'aquesta mena o almenys tenia aquesta base), constitueix una afegitura que no pot fer gens de gràcia als veritables fabricants. A continuació, en el paràgraf darrer de l'art. 3, s'estableix que aquelles concentracions tindran dret a determinades exempcions sempre que es tracti d'instal·lacions amb menys de deu mil pucs de filatura i de fàbriques de teixits amb menys de 150 telers. Si no és un lapsus, no entenem aquesta preferència per les instal·lacions petites perquè es contradiu obertament amb les propostes del Pla original.

4. No es troba en tot el decret cap referència a donar facilitats per a l'exportació de productes tèxtils, com si ja es donés per descomptat que havia de desaparèixer o que no era convenient. Segons una lletra particular que acabem de rebre, en el curs del primer trimestre del 1960, l'exportació de teixits a un sol país —Jordània— ha superat els vint milions de pessetes... ¿I no val la pena d'ajudar l'exportació?

Escolteu les emissions

HORA CATALANA

de

Maria Dolors Bargalló

X.E.S.M. 1470 kilocycles

de 2/4 de 9 a les 9

del vespre

De dilluns a dissabte

5. Si els autors del Pla original de Reorganització intentaven eludir la intervenció de l'Estat per a portar-lo a la pràctica, no crec que puguin estar gaire satisfets del decret en les seves disposicions finals. Com que els nostres comentaris haurien d'ésser molt extenses, ens abstindrem de fer-los amb amplitud i els deixarem a la consideració de cadascú. Ens limitarem a copiar en el seu idioma i estil originals els punts més sobresortints dels articles 12 i 13 del decret. Diuen així: Art. 12. *Se constituirá en la oficina de coordinación y programación de la Presidencia del Gobierno una comisión integrada por:* A) un presidente nombrado por la Presidencia del Gobierno; b) vocales: un representante de la Presidencia del Gobierno y de cada uno de los ministerios de Hacienda, Trabajo, Industria, Comercio, Organización Sindical, y un economis-

ta del Estado que actuará como secretario de la comisión y será nombrado por la Presidencia del Gobierno... Art. 13. *En el Ministerio de Industria funcionará una Comisión Gestora integrada por:* A) Un presidente nombrado por el Ministerio de Industria; B) un vicepresidente que será el representante del citado Ministerio en la comisión a que se refiere el art. anterior; C) vocales: un representante de cada uno de los ministerios de Hacienda, Trabajo y Comercio; dos de la Organización Sindical, de ellos uno por la sección Económica y otro por la sección Social del Sindicato Nacional Textil, y uno de la Fundación Textil Algodonera; D) un secretario gestor que será un funcionario especializado de los Servicios Técnicos del Ministerio de Industria; dependiente de éste último se constituirá una secretaría auxiliar a cuyo efecto se le

dotará de los elementos necesarios para su funcionamiento.

Fixeu-vos que la veu dels autors del Pla resta reduïda a la mínima expressió dins el bosc burocràtic que crea el decret.

Finalment, l'art. 14 disposa diversos terminis perquè la Comissió Gestora pugui estudiar els assumptes, passant-los a la de Coordinació i aquesta els passarà a la Comissió Delegada d'assumptes econòmics de la Presidència del Govern, la qual resoldrà en definitiva.

... Els fabricants i economistes que consideraven que la reorganització de la indústria tèxtil cotonera era quelcom urgent i inajornable... poden esperar ben asseguts.

JOAN CARRERES I PALET

Ciutat de París, 1961

EL LECTOR DIU...

HE rebut el vostre simpàtic periòdic. I us dic simpàtic perquè veig que des de fa uns quants números que és tot un altre. Aquesta *Veu Catalana* fa honor als que l'escriu.

He llegit també els *Comentaris al problema del Poder*, del doctor Antoni Peyrí, i és molt plaent de veure com es tracten amb decisió els problemes que Catalunya té necessitat de resoldre des de fa molts anys. Arribar a una unitat de criteri entre tots els catalans és tan necessari per a l'enfortiment de la nostra personalitat nacional com ho fou la fixació d'unes normes ortogràfiques per al sosteniment de la pròpia llengua...

En bona política crec que la millor manera de tenir el Poder és la que el doctor Peyrí resumeix a la pàgina 10, quan diu: «Es preferible sostenir-lo ferm amb el suport d'una doctrina política que anar amb contemplacions i a l'aventura. El Poder requereix la voluntat del qui el detenta i no pas dels altres. Quan s'exerceix la voluntat dels altres no es té el Poder».

L'experiència de l'Estatut d'Autonomia del 1932, d'Artur Costa, és una pàgina de la història de Catalunya que era molt necessària d'escriure tant per als catalans d'avui com pels de demà. El temps i el diner esmerçat han estat molt ben aprofitats amb aquest fascicle. Perquè són moltes les vegades que he hagut de fer aclariments sobre aquells fets, no solament a espanyols i francesos sinó també a catalans. Quan ens diuen que cal alliberar tot Espanya, i, després, cada Regió tindrà les seves llibertats, els dic que, primerament, Catalunya no és una Regió sinó una Nació que fou

ocupada i sotmesa pel la Forat de les armes i hagué de sucumbir davant la traïció que ens van fer els governants de París. El repartiment d'una part de la Nació catalana entre els dos grans i poderosos Estats —França i Espanya— fou legalitzada pel Tractat de París del 1659. Per això els catalans mai no hem deixat de lluitar per les nostres llibertats, tal com haurien fet els francesos si els alemanys haguessin continuat ocupant el seu país. No solament ens cal lluitar contra el franquisme sinó deixar Catalunya i totes les terres de llengua catalana, avui sotmeses a l'Estat espanyol, en condicions de poder refer la nostra Nació, d'acord amb la voluntat de catalans, valencians i mallorquins.

Si els espanyols volen canviar el seu règim polític ens podem posar d'acord per a treballar de conjunt, plantejant les coses no pas com les plantegen ells sinó dient que hem d'alliberar Catalunya perquè un cop alliberada Catalunya també podrà ésser alliberada Espanya...

Tot el que es diu en el treball d'Artur Costa s'ajusta a la veritat, que jo recordo molt bé. Jo desitjaria que aquest estudi es pogués traduir i escampar per tot el món. Per la meua banda el propagaré tant com podré.

JAUME GARROS

Tolosa de Llenguadoc, Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

VEU CATALANA

Any IV Núm. 31
15 de Gener del 1961

Director
ARTUR COSTA

Administrador
PIUS ARIAS I MAYOL

Secretari de Redacció
MARTÍ SOLER-VINYES

Correspondència, a
Apartado 1487, de México 1, D. F.

Impress als tallers de
MANUEL CASAS, Impresor
Lerma 303 México 5, D. F.

Preus de subscripció

Mèxic, un any _____ \$ 20.00
Altres països, un any _____ \$US 2.00
Un número _____ \$ 2.00

Autorizada como correspondencia de
2ª clase en la Administración de Co-
rreos N° 1 de México 1, D. F., el 5
de septiembre de 1958.

IIa. CONFERENCIA NACIONAL CATALANA

INFORME DEL CONSELL EXECUTIU DEL C. N. C.

LA Declaració de Principis i la Declaració Política aprovades per la Primera Conferència Nacional Catalana celebrada a la ciutat de Mèxic el mes de setembre del 1953, han estat com la Constitució del nostre moviment democràtic de reivindicació nacional i han servit de guia al Consell Executiu. Les dues Declaracions fonamentals del C.N.C. han estat àmpliament divulgades, en edició especial, per tots el Països de Llengua Catalana i entre les col·lectivitats catalanes d'arreu del món. Els cinc apartats de la Declaració de Principis i els deu de la Declaració Política han estat tinguts sempre en compte per a tota mena d'activitats del C. E. i de les Delegacions del C.N.C. Aquells Principis i aquella Declaració han estat respectats en tot moment pel Consell Executiu i encara són considerats com de plena actualitat per al millor servei de la Nació catalana.

En defensa d'aquells Principis i d'aquella Declaració Política, el Consell Executiu ha discutit amb els sectors polítics i socials catalans de formació regionalista espanyola o d'extremisme infantil; ha discutit també amb bons amics que han estat partidaris de superar-los abans d'hora; i els han defensat davant dels enemics i dels adversaris. La Declaració Política i la Declaració de Principis no permeten que el C.N.C. recolzi la supervivència de la política catalana del passat quan parlen de refer la nostra Nació i de propugnar la proclamació de la tercera República Catalana, deixant ben entès que cap de les institucions provincianes o regionalistes del passat de Catalunya, poden ésser reivindicades ni considerades com actuals.

Alguns consellers elegits en la Primera Conferència s'han situat al marge del nostre moviment perquè, en realitat, no es sentien plenament identificats amb aquells Acords i han retornat a posicions que hi estan en oposició evident. Tot respectant el criteri dels dissidents, el Consell Executiu ratifica, una vegada més, la seva plena identificació i fidelitat als Principis i Declaració Política que considera convenient no pas de modificar sinó d'adaptar, amb lleugeres modificacions, als moments actuals i com a conseqüència de l'experiència viscuda en la seva aplicació durant l'exercici que acaba. Les desviacions de dreta o d'esquerra no es poden prendre en consideració. Que cadascú actuï segons la pròpia consciència nacional li dicti. El C. E. està convençut que un

I

La realització dels Acords de la Primera Conferència Nacional del 1953

dia o altre ens tornarem a trobar pel mateix camí amb els antics companys de lluita.

Per a la realització dels acords de la Primera Conferència Nacional Catalana, el C. E. ha celebrat reunions setmanals, ha convocat assemblees d'informació i ha nomenat Comissions i Ponents especials. Les reunions setmanals del Consell Executiu, amb tots els seus acords, són registrades en unes 350 Actes, signades pels Consellers responsables que han assistit a les reunions ordinàries i extraordinàries i pels altres consellers que, d'acord amb el Reglament interior, tenen dret a assistir-hi. El conjunt de les Actes fa un total de dues mil pàgines on són registrats no solament els problemes del moment sinó tota la projecció vers el futur immediat. Aquestes Actes estan a la disposició de tots els Consellers, sense excepció.

Les assemblees informatives, celebrades pel Consell Executiu i per algunes de les Delegacions han servit per a fer un balanç públic de les activitats del Consell Nacional Català i per a canviar impressions sobre l'obra realitzada i l'obra a realitzar; per a recollir propostes i suggerències de Consellers, Afiliats i Simpatitzants i per a desfer falses interpretacions sobre els Principis i la missió del C.N.C. al servei de l'alliberament dels Països Catalans sotmesos al règim dictatorial espanyol d'avui i de cara a la integració de totes les terres catalanes per a refer la nostra Nació.

Les pretensions dels republicans i socialistes espanyols respecte de Catalunya, considerant-la, encara, com un país dependent d'Espanya i sotmès a llur voluntat han obligat al Consell Executiu a protestar-ne públicament en documents adreçats als que es titulen representants de les institucions republicanes trasplantades a l'exili. I s'ha pogut comprovar que homes i grups espanyols en discrepància amb el criteri centralista han rectificat llur criteri unitarista i accepten explícitament la idea d'un pacte en igualtat de condicions, tal com reclamava la Primera Conferència Nacional Catalana en l'apartat sisè de la seva Declaració Política. Però cal reconèixer que aquest criteri només és d'una petita minoria de bona voluntat que s'ado-

na que la Península Ibèrica no es podrà refer de veritat si no és a base d'un pacte establert en igualtat de condicions entre les diverses nacionalitats que viuen sotmeses a l'actual Estat espanyol.

Respecte del treball intern dels organismes executius del C.N.C., el Consell constata que ha estat poc el rendiment de les Comissions de Treball creades per la Primera Conferència i que més aviat ha hagut de refiar-se de l'actuació personal dels consellers nomenats Ponents per a una feina determinada. Com a Ponents i especialment com a col·laboradors del Pla de Reconstrucció Nacional elaborat pel Consell Executiu, són diversos els Consellers que han aportat les seves experiències i la seva documentació sobre els principals problemes del moment i del futur immediat, segons es veurà en parlar, concretament, del Pla esmentat.

El Consell Executiu ha proposat de traslladar-se oficialment a un país d'Europa, però donada la situació actual, la majoria de les Delegacions consideren que ha de continuar a Mèxic mentre no es trobi un altre país on poguer actuar amb la mateixa llibertat de moviments. El Consell Executiu continua creient en la conveniència de tenir a Europa un Secretari-Delegat que tingui al seu càrrec, especialment, les relacions amb l'interior dels Països Catalans i pugui estar amatent a qualsevol acció que convingui realitzar al servei de la Resistència Democràtica Catalana. Les Delegacions i Subdelegacions del C.N.C. als països d'Amèrica i d'Europa hauran de continuar amb la mateixa estructura actual i els Consellers que les integren han complert llurs deures en la mesura de les possibilitats de cada país. Les Subdelegacions i els Consellers allunyats de la residència de la pròpia Delegació han de continuar donant el seu parer a la pròpia Delegació i al Consell Executiu sobre tots els problemes que es plantegin i fer propostes i suggerències sobre els treballs de realització immediata i sobre els del futur pròxim o llunyà. Els Consellers residents a l'interior de Catalunya i de les altres terres de llengua catalana que constitueixen la nostra Nació, han de seguir treballant en la defensa dels nostres Principis i intensificar les relacions amb totes les contrades catalanes i amb el Consell Executiu de l'Exterior per tal de coordinar del tot les activitats de lluita i d'acció internacional.